

סימנים מובהקים

על תופעת הירידה (הנדון), העולם הזה (21.1.87). קראתי את מאמרו היפה של אורי אבנרי, תחוב אותו ונזכרתי במישנתו של הגדהריעות יעקב קלצקין. וכך הוא כתב, לפני 62 שנה, בספרו תחומים:

"הציונות פתחה תקופה חדשה לא לשלילת הגלות בלבד, אלא אף להגדרה חדשה של היהדות, הגדרת חולין, מחוקקני, עתידים בני ארצנו להקריב את נפשם על הצורה הלאומית, על לשון וארץ, כשם שאבותינו הקריבו את נפשם על התוכן הדתי של היהדות..."

לכשייקבע מרכז לחינוך ויתוקן הטיפוס המלא של האומה ותחזור זו לשיעורה, נכיר אנו ויכירו אומות העולם בדמותו של העברי בסימניה המובהקים, ומי שאין לו סימנים אלו לא יהא מתייחס על העם העברי החי. עברי — משמעו יהיה: ארץ-ישראל, לשונו לשון עברית."

סרוס' יעקב בהג, חיפה

דמעות ניאגרה

על מטבע לשון חרישי (הנדון), העולם הזה (21.1.87). כאשר קראתי את דבריו של אורי אבנרי על היורד שהופיע בטלוויזיה, כשדמעה חרישית מכצצת בעיניו (והודיע "ליבי נשאר בארץ"), התחלתי להתלכט.

נשמע לי סכור שארם מדבר בקול חרישי. וכתנ"ך יש באיזה מקום רוח קדים חרישית. אבל דימעה חרישית?

ממתי משמיעה דימעה קול? ולחלופין: מישהו שמע פעם על (או ראה) דמעות ניאגרה? יוסף מלכוב, ירושלים

השר לא חילק חומר

על גד יעקבי בישיבת הממשלה שאישרה את התוכנית הכלכלית (אנשים), העולם הזה (21.1.87). נקטע המתייחס לשר הכלכלה והתיכנון, גד יעקבי, אין שמך של אמת.

שר הכלכלה והתיכנון לא חילק לכתבים חומר מודפס כלשהו, במהלך ישיבת הממשלה או לאחריה.

נעמה הניג, דוברת משרד הכלכלה והתיכנון, ירושלים

כה אמר יחזקאל

על זהות השמות של גיבורות מישפט יערי-גרנות וראשי מפ"ם (מיכתבים), העולם הזה (28.1.87). שומו שמיים: האם ויכרוני-יעקב היתה כסדרו? כיצד מעז הקורא כרד, איש ויכרוני-יעקב, להי עלות על דל שפתותיו, אפילו אם הוא עושה זאת ללא כל כוונת זדון, את דמיון שמות המישפחה של רוצחות וראשי מיפגלת הפועלים המאוחדת? אם אין בליבו כבוד למנהיגי, אולי יש לו כבוד לתנ"ך. ושם כבר אמר הנביא: את שם קודשי לא תחללו" (יחזקאל, פרק כ').

חבריה, מישמר-העמק

עיון ערך: בארון

מי זוכר את דבורה בארון (גדף חדש), העולם הזה (21.1.87). אומנם למדתי בתיכון במגמה סיפורית, אבל אינני חושבת שנתן וך, הצודק בדרך כלל, צדק בהערותו, בהקשר לספרים ענייכרס שראו אור לאחרונה: "אבל מי זוכר כיום את דבורה בארון?" אני אומנם לא זוכרת אותה אישית, כי היא נפטרה שנה לפני שנולדתי (1957), אבל קראתי את מיכח סיפוריה (קטנות, לעת עתה) ואני מכירה את תולדותיה, מלידתה ברוסיה, כסוף המאה הקודמת, בביתו של רב, נשואיה לאיש תנועת העבודה (ועורך שבועונה, הפועל הצעיר) יוסף אהרונוביץ, הגלייתם, בימי מלחמת-העולם הראשונה, עליידי התורכים מן הארץ האלכסי נרדייה שבמצריים ועד קבלתה פעמיים, בזה אחר זה, את פרס ביאליק. סנינה חפני, רמת-גן

לא אמריקאי ולא מארוקאי

על המשורר שקבע כי סוף העולם לא בונג יבוא, אלא בקול-יבבה (תחוב אותו), העולם הזה (21.1.87). רצייתי לכתוב לכם שאם תומאס סטיין אליוט קורא, במקום בו הוא נמצא עכשיו, עברית, הוא (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקידמי:

אשתו האצילית

איזאבל, האשה האצילה הזאת, כפי שכיהנה אותה בעלה דויד באלס, מספרת לראשונה את סיפור חייה ואהבתה לאשף-הכספים: כיצד נפגשו כאשר באה מאנגליה כמתנדבת לקיבוץ, כיצד חזר יום אחד הביתה באיחור על שעתיים והתנצל שנאלץ לקנות מיפלוגה. מדוע הוא אינו מספר לה על ענייני הכספיים ועד כמה הוא אינו סובל שעוניים.

צליבת פולארד

ג'ונתן פולארד מרגיש נבגד. הוא זועק מכילאו, מספר סרטים מזעזעים על התנאים שם, מסביר את המניעים האידאולוגיים שלו וטוען כי התביעה במישפטו עורכת לו צליבה מישפטית, בגלל מניעים אנטי-רשמיים.

כתבת השער האחורי:

בצל הגרדום

בין יאוש לתיקווה, בין מרירות לאופטימיות מעביר יוסף טחן את ימיו בחדר הנידונים למוות בקאהיר. "כשתולים מישהו, הם באים פיתאום, בלי שום הודעה מוקדמת", הוא מספר. בינתיים הוא קורא עיתונים, קונה שיפור תנאים ואפילו "שי-למתי כסף לסוהרים כדי שיעשו לי סיור בחדר-הגרדום!"

שחננו פרס

אין זה תיקתוקו של שעון רגיל. זהו פצצת-זמן. שימעון פרס שוב הסתבך בענייני תדמית ואמינות, כששעון-היד הרס לו את כל מאמציו במשך שנתיים.

הגיס של יעל שריקי:

"לא נגעתי בה!" האסיר דן מליחי, גיסה של הנערה הצפתית שנפטרה בהפלה מחתרנית, מספר את גירסתו על הטרגדיה הקודמת שפקדה אותה: מדוע הרג את אשתו, אחות יעל, איך הודף לף האישום נגדו מרצח להריגה, תשבע שמעולם לא נגע ביעל.

האחריים

את מדינת ישראל הקימו 635 אלף איש שחיו כאן. כיום חי מיספר גדול יותר של ישראלים בחו"ל. הייצוא ה-ישראלי המצליח ביותר הוא: אזרחים. סידרה-חדשה.

צעד נידול האגו

מי שמשווה ילדים לטיפו-קאסטות מד סוגל בהחלט להשוות את שירי דליה רביקוביץ לשיירילדים. המשוררת ציפי שחרור (בתצלום) על צעד גידול האגו של דויד אבידן, המד שמשם בכלי משוררות.

מישפט שדה

בית-המישפט יצא לשדה שבו נמצאה גר פתה של אורלי דובי, לבדוק כמו עיניו את גירסת הסניגורים. הנאשם לא נלקח לסויר, כדי שלא יתפרע. בית-מישפט שדה.

רצח במרכזיה

כל אחד מהם היה בעייתי, והיה צריך להיות לבדו. אך הקיבוץ שם אותם ביחד, במרכזיית הטלפונים. האחד התגרה בשני, ניגן על פחדיו הנסתרים וגרם לאבד את עשתונו-תיו. התוצאה: רצח. השו-פטים ריחמו על הנאשם.

הגידוש של ג'ודי

ג'ודי זימט, ידידתו של מרדכי וענונו, גורשה מהדירה שבה התגוררה בארץ, מפני שהזמינה עיתונאים, ובילתה את הלילה האחרון שלה בישראל — אצל כתבת העולם הזה.

רפואה בעיניים

החולה החכם מביט ישר בעיניו של הרופא ושואל אותו: הטיפול שאתה ניתן לי — היית ממליץ עליו גם לאמה, ולאביו? במעט תשובה עוזר. המשך התדרוך להי לה השומר על זכויותיו.

הגיס של יעל שריקי:

לי, בת כבודה לשלי (שתיהן בתצלום) ולאריק סיני, אחרי שני בנים • החשוד כהאנס מהדרום אהוב כפי-כף גותן שיעורים פרטיים • חתונת תמי מזוס (24) ודדי ברוכיץ (47) • גליה אלביץ התאהבה בישראלי בלונדון • דן שילוח: 30 ק"ג פחות, למען מירי ציביץ • בליבו של נחמיה לחיביץ יש מקום גם לאנאבל טמיר • הוא כבר לא סתם רוני — נא להכיר: הברון סוף-שרי:

- 25 זה וגם זה - אנשים עפים
- 26 דף חדש - ציונה שימשי
- 28 בלי הרדמה - כוסית קוניאק
- 30 מה הם אומרים - אסלת רפול
- 32 תשבץ
- 33 הורוסקופ - חיי המין של הדלי
- 34 רחל מרחלת - על כל העולם
- 39 שידור - מטוס ודולארים
- 41 תמזורים - נתפס בגבול אתיופיה
- 42 חדר ברשת - רלף קליין חוזר

- 3 מיכתבים - כמה טבת!
- 4 איגרת העורך - מטכיל לבן
- 5 תשקוף - וולוו לחת
- 6 במדינה - והמילחמה נמשכת
- 8 הנדון - התיקתוק
- 11 אנשים - הכרטיס של קיסר
- 12 יומן אישי - מירה (הרצברג) אברך
- 17 לילות ישראל - אוכל הודי והונגרי
- 22 קולנוע
- 24